

Arrest

**nr. 173 160 van 12 augustus 2016
in de zaak RvV X/IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. D. GEENS en van attaché L.DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 maart 2010 en heeft zich de tweede keer vluchteling verklaard op 22 juni 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 juli 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 26 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager betekend op 26 juli 2016.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Roma van origine en afkomstig uit Tetovo, Macedonië. U bezit de Macedonische nationaliteit. U vroeg op 2 maart 2010 voor het eerst asiel aan. U verklaarde toen dat u en uw echtgenote één maand voor jullie vertrek naar België in december 2009 op straat door enkele onbekende Albanezen werden aangevallen. Jullie werden geslagen en uw zwangere echtgenote werd aangerand waardoor ze haar kind verloor. Uw zoon D.(...) D.(...) (O.V. 8.278.460) werd de laatste 2 à 3 maanden voor uw vertrek naar België meermaals op weg naar school werd geslagen door Albanezen en Macedoniërs. Op straat werd u eveneens aangevallen door Macedoniërs die u zeiden te moeten bekeren tot de orthodoxe kerk. Tot slot haalde u aan geregeld ontslagen te zijn geweest omwille van uw etnische origine. U gaf uw problemen nergens aan omdat Roma niet worden gerespecteerd en omdat Roma geen rechten hebben in Macedonië. Het Commissariaat-generaal nam op 13 april 2010 een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde u op 20 juli 2010 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad oordeelde geen enkel geloof te kunnen hechten aan de door u beweerde incidenten waarvan u en uw gezin het slachtoffer waren geweest. Wat betreft de ingeroepen discriminatie (oa op vlak van gezondheidszorg en tewerkstelling) stelde de Raad dat, rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie aangaande de situatie voor Roma in Macedonië, niet aannemelijk werd gemaakt dat de discriminatie van Roma dermate systematisch en ingrijpend is om gelijk gesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangaande het trauma van uw echtgenote werd opgemerkt dat uit niets de daadwerkelijke oorzaak van dit trauma bleek en dat uw echtgenote in België geen professionele hulp zocht. U vroeg op 22 juni 2016 voor de tweede keer asiel aan vanuit het gesloten centrum ‘Caricole’. Uw zoon diende voor het eerst als meerderjarige een asielaanvraag in. U herhaalde dat jullie in Macedonië werden geslagen en dat uw echtgenote werd verkracht waardoor ze met psychologische problemen kampt. Zowel u als uw echtgenote kampen met medische problemen. U legde in uw eerste asielaanvraag geen documenten neer omdat u schrik had dat ontdekt zou worden dat u lid bent van de politieke partij PCER (Partij voor de volledige emancipatie van de Roma van Macedonië; Partija za Celosna Emancipacija na Romite od Makedonija). U bent lid sinds 2008 omdat ze de Roma hielpen en voedsel gaven. Eén keer per maand woonde u een vergadering van de partij bij. U legt in het kader van uw tweede asielaanvraag de volgende documenten neer: een kopie van uw lidkaart van PCER neer, een kopie van een brief van uw partij waarin volgens uw schriftelijke verklaring staat dat er voor Roma geen leven is in Macedonië, een medisch getuigschrift voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld door een psychiater d.d. 14 juni 2016 in verband met de medische problematiek van uw echtgenote, en een kopie van een brief van de Belgische psychiater van uw echtgenote in verband met de ambulante psychiatrische behandeling van uw echtgenote.

B. Motivering

Uit onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat in het kader van uw vorige asielaanvraag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad oordeelde geen enkel geloof te kunnen hechten aan de door u beweerde incidenten waarvan u en uw gezin het slachtoffer waren geweest. Wat betreft de ingeroepen discriminatie (oa op vlak van gezondheidszorg en tewerkstelling) stelde de Raad dat, rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie aangaande de situatie voor Roma in Macedonië, niet aannemelijk werd gemaakt dat de discriminatie van Roma dermate systematisch en ingrijpend is om gelijk gesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aangaande het trauma van uw echtgenote werd opgemerkt dat uit niets de daadwerkelijke oorzaak van dit trauma bleek en dat uw echtgenote in België geen professionele hulp zocht. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u geenszins nieuwe elementen hebt aangebracht dewelke een ander licht doen schijnen op de toenmalige appreciatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Integendeel, uw schriftelijke verklaring bij uw tweede asielaanvraag, de nieuwe door u neergelegde documenten en de verklaringen van uw zoon ten overstaan van het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag, onderstrepen bijkomend de ongeloofwaardigheid van de beweerde incidenten waarvan u en uw gezin het slachtoffer zouden zijn geweest.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in uw schriftelijke verklaring hoofdzakelijk verwees naar de verklaringen in uw eerste asielaanvraag. Het nieuwe element in uw asielaanvraag betreft documenten van de partij waarvan u lid was. Zo legde u een lidkaart en brief van de PCER neer. Volgens uw verklaringen staat in de brief dat er geen leven is voor Roma in Macedonië. U stelde dat u geen documenten had neergelegd in uw eerste asielaanvraag omdat u bang was dat uw lidmaatschap ontdekt werd. U verduidelijkte bij uw tweede asielaanvraag dat u lid bent geworden omdat de partij voedselhulp aan Roma verschaftte. Wat betreft uw activiteiten voor deze partij, verklaarde u lid te zijn en een keer per maand naar de vergadering te gaan (schriftelijke verklaring 2de AA op DVZ, vragen 1, 2).

In dit verband dient te worden opgemerkt dat de inhoud van de brief geenszins strookt met uw schriftelijke verklaringen. De brief bericht niet alleen over de algemene situatie voor Roma in Macedonië, maar gaat ook in op de reden van uw vertrek uit Macedonië. In tegenstelling tot de inhoud van de brief van de PCER, rept u noch in uw schriftelijke verklaring bij uw tweede asielaanvraag, noch tijdens uw eerste asielaanvraag met geen woord over het feit dat uw problemen in Macedonië veroorzaakt werden door uw politieke activiteiten voor deze partij. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag trouwens nooit enige politieke activiteit uitgevoerd te hebben die van belang kon zijn bij uw ingeroepen vrees/problemen (1ste AA CGVS vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.3). Waar u bij uw tweede asielaanvraag stelde enkel lid te zijn en een keer per maand naar de vergadering te gaan, staat trouwens geschreven in de brief dat u heel actief was tijdens de parlementaire verkiezingen in 2008 en dat u veel stemmen hebt gewonnen voor de partij. Ook uw zoon verklaarde dat al jullie problemen (bedreigingen, aanvallen op straat, verkrachting van uw echtgenote) voortvloeiden uit het feit dat u, zijn vader, de Roma partij waarvan hij lid was, promootte en stemmen probeerde te ronselen (CGVS D.(...)D.(...), p. 6-11). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, antwoordde uw zoon dat u en uw echtgenote de problemen met de Albanezen en de activiteiten van de politieke partij in de eerste asielaanvraag niet hebben vermeld omdat jullie niet zeker waren dat de informatie vertrouwelijk zou blijven en omdat jullie schrik hadden dat Albanezen op de hoogte zouden komen van de informatie van uw ouders in België (CGVS D.(...)D.(...), p. 12). Zijn uitleg kan echter allerminst aanvaard worden. Van een asielzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Dat u geen documenten had neergelegd in uw eerste asielaanvraag omdat u bang was dat uw lidmaatschap ontdekt werd, kan evenmin bovenstaande fundamentele tegenstrijdigheden verklaren (Schriftelijke verklaring 2de AA op DVZ, vraag 1).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht aan de incidenten die u in het kader van uw eerste en uw tweede asielaanvraag hebt aangehaald. De door u neergelegde documenten in verband met uw politieke activiteiten doen geenszins afbreuk aan deze conclusie, aangezien documenten slechts bewijskrachtig worden geacht indien ze kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Wat betreft de door u neergelegde medische attesten in verband met de psychologische problemen van uw echtgenote dient te worden gewezen op het feit dat de door u neergelegde medische attesten van haar psychiater geenszins de oorzaak van haar psychische problemen staven. Er dient te worden opgemerkt dat de medische problemen van u en uw echtgenote op zich niet ressorteren onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming (Schriftelijke verklaring 2de AA op DVZ, vraag 1, 5 en 6; Schriftelijke verklaring 2de AA op DVZ van echtgenote, vraag 1 en 2). Bovendien kan worden toegevoegd dat reeds uit uw eerste asielaanvraag bleek dat jullie beroep konden doen op gezondheidszorg in Macedonië. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat uit informatie blijkt dat volgens de grondwet en de Macedonische wetten iedere burger recht heeft op gezondheidszorg. Etnische Roma hebben dezelfde rechten in hun toegang tot de gezondheidszorg als Slavische Macedoniërs.

Wat betreft de opmerking van u en uw echtgenote dat er voor Roma geen leven is in Macedonië (Schriftelijke verklaring 2de AA op DVZ, vraag 1; Schriftelijke verklaring 2de AA op DVZ van echtgenote, vraag 6), kan - net zoals werd opgemerkt in het kader van uw eerste asielaanvraag – nogmaals worden gewezen op de informatie over de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte

levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaaleconomische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In het kader van de asielaanvraag van uw zoon D.(...)D.(...) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 juni 2016 dienaangaande vastgesteld heeft dat er voor u geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 41 Handvest Grondrechten EU, de artikelen 33, 34 en 42 van de richtlijn 2013/32/EU, artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikel 6 KB 11 juli 2003, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Onder verwijzing naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, rechtspraak van het Hof van Justitie en de artikelen 32, §4 en 32.3 van de Procedurerichtlijn 2005/85 betoogt hij dat het Commissariaat-generaal als beslissende overheid *in casu* niet mocht afwijken van de hoorplicht.

Hij geeft aan dat hij een lidkaart en brief van de P.C.E.R. heeft neergelegd, doch dat hij deze nieuwe elementen in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet op nuttige wijze naar voor kon brengen. Er werd hem immers slechts kort de mogelijkheid gelaten om een schriftelijke verklaring op te stellen; een andere mogelijkheid werd hem niet gelaten om zijn asielrelaas toe te lichten. Verzoeker stelt evenmin de mogelijkheid te hebben gekregen om op de vragen of opmerkingen van het CGVS te repliceren, dan wel deze nieuwe elementen nader toe te lichten.

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift toe dat hij door zijn politieke activiteiten gevisieerd werd in Macedonië. Hij citeert uit het gehoorverslag van zijn zoon en wijst er op dat zijn zoon gewezen heeft op de problemen die hij kende door de politieke activiteiten van zijn vader.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker op zijn ernstige fysieke problemen en de psychische problemen van zijn echtgenote en geeft hij een uitgebreide uiteenzetting over het concept van ‘sociale groep’. Vervolgens benadrukt hij dat niet betwist wordt dat hij tot de Roma, een minderheid in Macedonië, behoort en verwijst hij naar het rapport gevoegd bij zijn verzoekschrift aangaande de situatie van Roma in de Balkan. Hij besluit dat hij en zijn gezin als Roma tot een sociale groep behoren die in hun land van herkomst geen toegang hebben tot de noodzakelijke medische zorgen.

In een derde onderdeel wijst verzoeker wederom naar de problemen die Roma in Macedonië ondervinden en verwijst hij naar de rapporten bijgevoegd aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat discriminatie van Roma, ondanks de initiatieven die werden genomen, nog steeds een wijdverspreide realiteit is.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd: “*For Consideration by the European Commission concerning Roma Inclusion in the Western Balkans Progress Reports 2016*”, European Roma Rights Centre; “*International Covenant on Civil and Political Rights*”, United Nations, 17 augustus 2015.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 26 juli 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Betreffende de aangevoerde schending van de hoorplicht, wijst de Raad er vooreerst op dat het 'horen' niet betekent dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. *In casu* blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verzoekers tweede asielaanvraag heeft geregistreerd en van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het CGVS die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker beperkt zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote op 22 juni 2006 in de mogelijkheid zijn gesteld om bij de Dienst Vreemdelingenzaken een "schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag" in te dienen in hun eigen taal (adm. doss., stuk 10a en 10b, schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag" en een vertaling in het Nederlands). Op de schriftelijke verklaring wordt vooraf gemeld (i) wat van de asielzoeker wordt verwacht, (ii) dat het Commissariaat-generaal de schriftelijke verklaring zal onderzoeken en op basis van de schriftelijke antwoorden nagaat of de aanvraag in overweging wordt genomen, (iii) dat rekening wordt gehouden met alle elementen in het dossier evenals de eerdere asielaanvragen, (iv) dat het CGVS niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een persoonlijk gesprek, en (v) dat het van belang is dat de asielzoeker alle nieuwe elementen ter ondersteuning aanbrengt in de schriftelijke verklaring of uitlegt waarom dit niet mogelijk is.

In tegenstelling tot wat verzoeker blijkbaar meent, behoort de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na de

schriftelijke verklaring of een gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij niet de mogelijkheid kreeg op de vragen of opmerkingen van het CGVS te repliceren, wijst de Raad er op dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de beweerde incidenten waarvan hij en zijn gezin het slachtoffer waren geweest en de ingeroepen discriminatie onder andere op vlak van gezondheidszorg en tewerkstelling. Als nieuwe elementen brengt hij zijn lidmaatschap van en politieke activiteiten voor de partij PCER aan, die de problemen in Macedonië veroorzaakt zouden hebben.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 46 556 van 20 juli 2010 omdat geen geloof gehecht werd aan de door hem beweerde incidenten waarvan hij en zijn gezin het slachtoffer waren geweest en omdat niet aannemelijk werd gemaakt dat de discriminatie van Roma dermate systematisch en ingrijpend is om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo werd als volgt geoordeeld "(...)Verzoekers vrezen voor vervolging omwille van hun etnische afkomst als Roma en hun geloofsovertuiging, namelijk de islam. Verzoekers beweren te zijn aangevallen door een groep gemaskerde mannen waarbij verzoeker werd geslagen en verzoekster werd aangerand maar brengen hieromtrent geen begin van bewijs. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zodat een loutere bewering dat "Verzoeker werd bedreigd door het feit dat hij enerzijds Rom is en anderzijds dat hij als Rom niet tot de Orthodoxe Kerk behoort" niet volstaat. In zoverre verzoekster aan zeven maanden een miskraam krijgt na mishandeling en verkrachting kan minstens verwacht worden dat verzoekers dit kunnen documenteren. Verzoekster toont niet aan met medische attesten dat ze zwanger is geweest, noch dat ze dit kind op zeven maanden zwangerschap verloor. Uit de objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd en die niet door verzoekers wordt weerlegd, blijkt nochtans dat er door de Macedonische overheid vooruitgang is geboekt nu verscheidene hervormingen van de politie werden doorgevoerd waardoor de politiediensten beter gecontroleerd worden, er tevens voorzien wordt in een betere bescherming van getuigen en slachtoffers, agenten beter opgeleid worden en de etnische samenstelling van de politiediensten verbeterd werd. Verzoekers dienen zich in de eerste plaats te richten tot hun eigen gouvernementele en niet-gouvernementele overheden om bescherming te zoeken. Verzoekers zijn niet op de hoogte van het bestaan van ngo's en mensenrechtenorganisaties in Macedonië "En elders, bij MR-org [lees: mensenrechtenorganisatie], Roma vertegenwoordigers, ombudsman? Ik weet niet wat dat is, denkt u dat dat bij ons bestaat, dat is niet mogelijk" (zie gehoorverslag CGVS man, p.5). Verzoekers hebben geen poging ondernomen om klacht neer te leggen bij de politiediensten naar aanleiding van de aanranding van verzoekster en de meerdere mishandelingen van hun zoon. Een dergelijke handelwijze tast de waarachtigheid van de verklaringen aan en is bezwaarlijk te verzoenen met een dringende nood aan bescherming en opvang en ondergraaft de nood aan internationale bescherming.

3.2. Verzoekers verklaren in hun land het slachtoffer te zijn geweest van vormen van discriminatie wegens hun etnische origine. Echter, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de objectieve informatie blijkt dat Roma in Macedonië vaak problemen kennen op vlak van huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs en arbeid nu er "diepgewortelde negatieve attitudes" in de Macedonische maatschappij bestaan ten aanzien van Roma. De Macedonische overheid heeft

echter nooit “een actief repressiebeleid” ten aanzien van Roma gevoerd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers toegang hadden tot gezondheidszorg en zonder enig probleem een gezondheidsboekje hadden bekommen en hun zoon naar school kon gaan. Het verzoekschrift stelt “Het behoeft geen verdere uitleg dat Verzoeker en zijn echtgenoten die op constante basis uit hun rechten gezet worden, niet staan de [lees:te] springen om een dokter te bezoeken die hen toch niet zou geloven en het verhaal zou afdoen als bagatel”. Verzoekers gaan in deze voorbij aan hun eigen verklaringen waaruit blijkt dat zij en hun zoon zonder enig probleem een eigen gezondheidsboekje hebben bekommen en verzoekster volgens haar verklaring, eveneens zonder enig probleem na de aanranding door een Albanese arts werd behandeld. Aldus blijkt niet uit hun eigen verklaringen, noch door objectieve elementen door verzoekers aangebracht, dat zij geen toegang hebben tot de Macedonische gezondheidszorg.

3.2.1. Tevens blijkt uit hun verklaringen dat verzoeker ingeschreven was bij een arbeidsbureau, maar zelf onvoldoende inspanningen deed om nieuw werk te vinden. Hij stelde namelijk “het land moet maar werk vinden binnen mijn beroep” (zie gehoorverslag CGVS man, p.7). Daarenboven heeft verzoeker nooit enig initiatief ondernomen om zijn ontslag aan te vechten. Uit de objectieve informatie blijkt evenwel dat het Arbeidagentschap voor de Republiek Macedonië diverse projecten voor Roma heeft opgezet om de toegang tot de arbeidsmarkt voor Roma te verbeteren. Noch uit de verklaringen van verzoeker waaruit een gebrek aan initiatief blijkt, noch uit objectieve elementen blijkt dat hij louter omwille van zijn etnische afkomst werd ontslagen. Bijgevolg is niet aannemelijk gemaakt dat de discriminatie van Roma, zoals verzoekers, dermate systematisch en ingrijpend is dat fundamentele mensenrechten aangetast worden waardoor het leven in Macedonië voor hen ondraaglijk wordt en zijn hun problemen niet van aard om in hun geval, de overheid als vervolger aan te duiden of een reëel risico op ernstige schade in overweging te nemen. Verzoekende partijen bevestigen dit overigens zelf waar ze stellen: “Hoewel het hier niet gaat om overheidsorganen, dient te worden opgemerkt dat de groepering – de Albanen en Macedoniërs- een aanzienlijke greep op het dagelijks leven in Macedonië heeft, en hiertegen niet ingegrepen wordt door de nationale autoriteiten, en er dus wel degelijk gegronde vrees bestaat voor verzoeker”. Verzoekende partijen gaan in deze voorbij aan de objectieve informatie uit het administratieve dossier waaruit blijkt dat de Macedonische overheid wel degelijk op verschillende vlakken inspanningen levert voor de minderheden, waaronder de Roma. Tevens blijkt uit de objectieve informatie dat in het algemeen de religieuze vrijheid gerespecteerd wordt en er nauwelijks meldingen zijn van discriminatie of mishandeling vanwege religie. Verzoekende partijen betwisten deze informatie niet, noch weerleggen ze. Aldus blijft ze staande.

3.3. De ernst van verzoekers vrees voor vervolging wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekers reeds in december 2009 in België aankwamen, maar pas in maart 2010 asiel aanvragen. Verzoekers verklaren deze laattijdige asielaanvraag door hun fysieke en mentale toestand na de aanvallen op hun gezin. Deze verklaring kan echter niet worden weerhouden nu de voorgehouden mishandelingen niet worden aangetoond en de feiten niet worden geobjectiveerd. Verzoekers tonen evenmin aan dat ze na hun aankomst in België omwille van de aanranding, verkrachting of het miskraam in België naar de dokter gingen of professionele hulp inriepen ter behandeling van hun trauma. Het neergelegde medisch attest van een Belgische huisarts bevat immers geen nuttige informatie omtrent de aard van de psychische problemen van verzoekster, noch omtrent de mogelijke oorzaak van deze problemen. De conclusie van de arts is overigens gesteund op de eigen beweringen die ongeloofwaardig worden geacht. Verzoeksters psychische problemen vormen geen afdoende verklaring voor hun laattijdige asielaanvraag. (...)

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.5.2. Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt verzoeker volgende nieuwe documenten voor: een kopie van zijn lidkaart van PCER, een kopie van een brief van zijn partij waarin volgens zijn schriftelijke verklaring staat dat er voor Roma geen leven is in Macedonië, een medisch getuigschrift voor de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken opgesteld door een

psychiater d.d. 14 juni 2016 in verband met de medische problematiek van verzoekers echtgenote, en een kopie van een brief van de Belgische psychiater van zijn echtgenote in verband met de ambulante psychiatrische behandeling van zijn echtgenote.

2.6. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag.

In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Integendeel, verzoekers schriftelijke verklaring bij zijn tweede asielaanvraag, de nieuwe door hem neergelegde documenten en de verklaringen van zijn zoon ten overstaan van het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag, onderstrepen bijkomend de ongeloofwaardigheid van de beweerde incidenten waarvan verzoeker en zijn gezin het slachtoffer zouden zijn geweest. Zo wordt in de bestreden beslissing dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in uw schriftelijke verklaring hoofdzakelijk verwees naar de verklaringen in uw eerste asielaanvraag. Het nieuwe element in uw asielaanvraag betreft documenten van de partij waarvan u lid was. Zo legde u een lidkaart en brief van de PCER neer. Volgens uw verklaringen staat in de brief dat er geen leven is voor Roma in Macedonië. U stelde dat u geen documenten had neergelegd in uw eerste asielaanvraag omdat u bang was dat uw lidmaatschap ontdekt werd. U verduidelijkte bij uw tweede asielaanvraag dat u lid bent geworden omdat de partij voedselhulp aan Roma verschaftte. Wat betreft uw activiteiten voor*

deze partij, verklaarde u lid te zijn en een keer per maand naar de vergadering te gaan (schriftelijke verklaring 2de AA op DVZ, vragen 1, 2).

In dit verband dient te worden opgemerkt dat de inhoud van de brief geenszins strookt met uw schriftelijke verklaringen. De brief bericht niet alleen over de algemene situatie voor Roma in Macedonië, maar gaat ook in op de reden van uw vertrek uit Macedonië. In tegenstelling tot de inhoud van de brief van de PCER, rept u noch in uw schriftelijke verklaring bij uw tweede asielaanvraag, noch tijdens uw eerste asielaanvraag met geen woord over het feit dat uw problemen in Macedonië veroorzaakt werden door uw politieke activiteiten voor deze partij. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag trouwens nooit enige politieke activiteit uitgevoerd te hebben die van belang kon zijn bij uw ingeroepen vrees/problemen (1ste AA CGVS vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.3). Waar u bij uw tweede asielaanvraag stelde enkel lid te zijn en een keer per maand naar de vergadering te gaan, staat trouwens geschreven in de brief dat u heel actief was tijdens de parlementaire verkiezingen in 2008 en dat u veel stemmen hebt gewonnen voor de partij. Ook uw zoon verklaarde dat al jullie problemen (bedreigingen, aanvallen op straat, verkrachting van uw echtgenote) voortvloeiden uit het feit dat u, zijn vader, de Roma partij waarvan hij lid was, promoveerde en stemmen probeerde te ronselen (CGVS D.(...)D.(...), p. 6-11). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, antwoordde uw zoon dat u en uw echtgenote de problemen met de Albanezen en de activiteiten van de politieke partij in de eerste asielaanvraag niet hebben vermeld omdat jullie niet zeker waren dat de informatie vertrouwelijk zou blijven en omdat jullie schrik hadden dat Albanezen op de hoogte zouden komen van de informatie van uw ouders in België (CGVS D.(...)D.(...), p. 12). Zijn uitleg kan echter allerm minst aanvaard worden. Van een asielzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Dat u geen documenten had neergelegd in uw eerste asielaanvraag omdat u bang was dat uw lidmaatschap ontdekt werd, kan evenmin bovenstaande fundamentele tegenstrijdigheden verklaren (Schriftelijke verklaring 2de AA op DVZ, vraag 1).”

Het louter citeren van de verklaringen afgelegd door zijn zoon op het Commissariaat-generaal waarbij is ingegaan op zijn politieke activiteiten, vermag geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen en verandert niets aan het feit dat verzoeker noch in zijn schriftelijke verklaring bij zijn tweede asielaanvraag, noch tijdens zijn eerste asielaanvraag enig gewag maakte over het feit dat zijn problemen in Macedonië veroorzaakt werden door zijn politieke activiteiten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht aan de incidenten die verzoeker in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag heeft aangehaald. De door verzoeker neergelegde documenten in verband met zijn politieke activiteiten doen geenszins afbreuk aan deze conclusie, aangezien documenten slechts bewijskrachtig worden geacht indien ze kaderen in een geloofwaardig relaas, *quod non in casu*.

2.7.2. In de mate verzoeker voorhoudt als Roma te behoren tot een sociale groep die in het land van herkomst geen toegang hebben tot de noodzakelijke medische zorgen, dient te worden opgemerkt dat reeds uit hun eerste asielaanvraag bleek dat verzoeker en zijn gezin beroep konden doen op gezondheidszorg in Macedonië. Zo oordeelde de Raad reeds: “(...)3.2. Verzoekers verklaren in hun land het slachtoffer te zijn geweest van vormen van discriminatie wegens hun etnische origine. Echter, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de objectieve informatie blijkt dat Roma in Macedonië vaak problemen kennen op vlak van huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs en arbeid nu er “diepgewortelde negatieve attitudes” in de Macedonische maatschappij bestaan ten aanzien van Roma. De Macedonische overheid heeft echter nooit “een actief repressiebeleid” ten aanzien van Roma gevoerd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers toegang hadden tot gezondheidszorg en zonder enig probleem een gezondheidsboekje hadden bekommen en hun zoon naar school kon gaan. Het verzoekschrift stelt “Het behoeft geen verdere uitleg dat Verzoeker en zijn echtgenoten die op constante basis uit hun rechten gezet worden, niet staan de [lees:te] springen om een dokter te bezoeken die hen toch niet zou geloven en het verhaal zou afdoen als bagatel”. Verzoekers gaan in deze voorbij aan hun eigen verklaringen waaruit blijkt dat zij en hun zoon zonder enig probleem een eigen gezondheidsboekje hebben bekommen en verzoekster volgens haar verklaring, eveneens zonder enig probleem na de aanranding door een Albanese arts werd behandeld. Aldus blijkt

niet uit hun eigen verklaringen, noch door objectieve elementen door verzoekers aangebracht, dat zij geen toegang hebben tot de Macedonische gezondheidszorg.(...)”.

In dit kader dient er overigens ook op gewezen te worden dat verzoeker en zijn gezin reeds drie maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die telkenmale afgewezen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich in arrest nr. 118 176 van 31 januari 2014 reeds uitgesproken over het beroep van verzoeker en zijn gezin in het kader van hun eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter en oordeelt als volgt: “(...) 3.1.8. *De verzoekende partijen betogen dat dat de ambtenaar-geneesheer volledig het etnisch gegeven dat in dit dossier speelt uit de weg gaat en niet concreet bespreekt en dat ze Roma zijn. Zij leggen nu een rapport neer van ‘The open society public health program june 2013’ waaruit duidelijk mag blijken dat Roma in Macedonië uitgesloten worden van de gezondheidszorg. Met dit belangrijk gegeven heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partijen geen rekening gehouden. De Raad merkt echter vooreerst op dat voornoemd rapport zich niet in het administratief dossier bevindt, en de verzoekende partijen het voor het eerst bij hun initieel verzoekschrift bijbrengen, zodat het de verwerende partij niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien wordt in het advies gesteld: “Sinds 2011 is er een Commissie ter bescherming tegen Discriminatie aan het werk in Macedonië. Deze werkt in harmonie met de “Wet ter preventie van en bescherming tegen discriminatie” van april 2010. De discriminaties die specifiek geïdentificeerd worden, zijn onder andere discriminaties op basis van etnische herkomst. Mensen die menen dat ze het slachtoffer zijn geworden van een discriminatie, kunnen klacht indienen bij de commissie. Als de klacht gegrond is zal de persoon of instelling die ze begaan heeft, gedwongen worden de discriminatie ongedaan te maken. Dit toont niet alleen dat de Macedonische regering zich bewust is van mogelijke problemen van discriminatie, maar dat ze ook de mogelijke slachtoffers ervan de middelen geeft om hun rechten, bijvoorbeeld op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg, af te dwingen wanneer nodig.” De arts-adviseur baseert zich hiervoor op informatie afkomstig van de Southeast European Times, “Macedonians get new recourse against discrimination” van 2011. Uit de informatie die de verzoekende partijen toevoegen, blijkt dat er inderdaad soms problemen zijn omwille van de Roma-origine doch blijkt ook dat er instrumenten zijn voor de Romabevolking om dit aan te klagen. Vaak is het evenwel zo dat Roma niet op de hoogte zijn van hun rechten of nalaten misbruiken aan te klagen. Er blijken evenwel initiatieven op touw gezet die hun effectiviteit bewezen hebben, met dien verstande dat er nog uitdagingen blijven (p. 25 van het voorgelegde rapport). Wat betreft Macedonia zelf wordt expliciet in het rapport aangegeven dat daar wel een stijging van het aantal klachten waar te nemen is – en de Roma aldaar dus hun weg vinden – waardoor het misbruik van Roma met betrekking tot gezondheidsvoorzieningen is afgenomen. Verder blijkt ook dat “the Macedonian NGO Health Education and Research Association” samen met nog andere ngo’s ijvert voor de rechten van Roma in Macedonië. Verder blijkt dat er toch een bescheiden verbetering valt waar te nemen in de aanlevering van medische diensten aan Roma (p. 28). Verzoekende partijen, die dit rapport zelf hebben aangeleverd, mogen aldus geacht worden op de hoogte te zijn van de organisaties die hen kunnen helpen bij het afdwingen van hun rechten op medisch vlak indien zij op problemen zouden stuiten dienaangaande. Zij tonen bijgevolg niet aan dat de motivering met betrekking tot hun origine in het advies kennelijk onredelijk is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer wel degelijk dat zij uitgebreid is ingegaan op de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst, waarbij ook aandacht werd besteed aan de etnische afkomst van tweede verzoekende partij.*

3.1.9. *Verzoekende partijen hebben niet aangetoond dat de beslissing waar deze stelt dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst kennelijk onredelijk is. De argumentatie van de verzoekende partijen aangaande de rechtspraak van het EHRM wat betreft artikel 3 EVRM is in dit kader dan ook niet dienstig. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nergens gesteld wordt dat de hoge drempel van artikel 3 EVRM bepalend is bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zodat het middel op dat vlak faalt in de feiten. (...)*” (eigen onderlijning).

Verzoeker verwijst in onderhavige procedure naar twee rapporten aangaande de precare situatie van Roma in Macedonië, en beperkt zich ertoe op zeer algemene wijze te stellen dat deze minderheidsgroepen in Macedonië gediscrimineerd worden, zonder evenwel deze informatie verder op zijn concrete situatie te betrekken. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, zich gesteund heeft, onjuist zou zijn of dat ze ermee strijdig is. Uit informatie van het Commissariaat-generaal, die bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat eventuele problemen van discriminatie in Macedonië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in

bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Ook weze het nogmaals benadrukt te worden dat reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag geoordeeld werd dat noch uit zijn eigen verklaringen, noch door objectieve elementen door verzoeker aangebracht, blijkt dat hij en zijn gezin geen toegang hebben tot de Macedonische gezondheidszorg.

2.8. In zoverre verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Voorts wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing correct als volgt wordt gesteld: *“Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 juni 2016 dienaangaande vastgesteld heeft dat er voor u geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.12. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS